

Journal of Education Studies

Volume 14
Issue 3 January-March 1986

Article 11

January 1986

ทำไมจึงมาเขียนครู

Peter G. Bledler

รัชชนิวารรณ เวชชตติ

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

Bledler, Peter G. and เวชชตติ, รัชชนิวารรณ (1986) "ทำไมจึงมาเขียนครู," *Journal of Education Studies*: Vol. 14: Iss. 3, Article 11.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.14.3.11

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol14/iss3/11>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ทำไมจึงมาเป็นครู

ผู้เขียน Peter G. Bleidler^๑
ผู้แปล รัชนิวรรณ เวฬุภาคี^๒

บทความนี้เป็นบทความที่ถูกต้องและตรงกับความคิดของการมีอาชีพสอน (หนังสือ) ของผู้แปลอย่างที่สุด เข้าใจว่าผู้ร่วมอาชีพทุกท่าน รวมทั้งทุกท่านในอาชีพอื่นก็คงเข้าใจตัวเองมากขึ้นจากการอ่านบทความของผู้เขียนที่เน้นข้อนี้ ผู้ที่กำลังเบื่อกับการสอนถ้าได้ทดลองวิธีสอนแบบใหม่นี้อาจรักที่จะอยู่อาชีพนี้ไปจนตายก็ได้ เพราะผู้คิดเป็นไม่เคยแก่ สังขารอาจเหนื่อยชรา แต่สมองเมื่อฝึกฝนเอาไว้จะสดเสมอ เมื่อวันรับปริญญาเป็นอย่างไร วันตายก็เป็นอย่างนั้น ชีวิตที่พยายามสร้างลมหายใจให้คนอื่นได้ ไม่มีวันตายอย่างแน่นอน — ผู้แปล

“มนุษยชาติส่วนใหญ่ทำดีเท่าที่จะสามารถทำได้และทุกคนมีสัญชาตญาณแห่งความเป็นครูเมื่อจำเป็น”

ทำไมผู้เขียนจึงต้องมาสอนหนังสือ มีเพื่อนหลายคนเคยถามคำถามนี้กับผู้เขียนมานับครั้งไม่ถ้วน ผู้เขียนก็มักให้คำตอบว่าต้องการเป็นครูเพราะไม่ชอบทำงานชั้นบริหาร ผู้ที่ได้ยินคำตอบก็คงรู้สึกงงงวยเพราะดูเหมือนผู้เขียนจะคิดอะไรโง่ ๆ ทำอะไรโง่ ๆ ในสังคมอเมริกัน ใคร ๆ ก็อยากก้าวหน้าและยกระดับตัวเองขึ้นไปทุกคนทั้งด้านการเงินและอำนาจ

แต่ที่แน่นอนก็คือ ผู้เขียนจะเลือกไปสอนหนังสือไม่ใช่เพราะมันเป็นงานที่ง่าย เพราะงานทั้งหลายผู้เขียนเคยลองทำมาแล้วว่าจะเป็นช่างเครื่องยนต์ ประเภทบลูโตเซอร์ ช่างไม้ ผู้บริหารในมหาวิทยาลัย นักเขียน พบว่าการเป็นครูเป็นอาชีพที่ยากที่สุด ต้องอ่านมาก ตื่นเต้น และรู้สึก

^๑ จากหนังสือ READER DIGEST ฉบับเดือนกรกฎาคม ๑๙๘๕

^๒ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, หัวหน้าภาควิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ ม.เกษตรศาสตร์

หายใจไม่ทั่วท้อง สาเหตุที่อ่านมากก็เพราะไม่เคยรู้สึกว่าร้อมที่จะสอน ไม่ว่าจะเตรียมการสอนจนตึกตื่นแค่วันก่อนที่จะมีการสอนตื่นตื่นเพราะรู้สึกตื่นตื่น ๆ ทุกครั้งที่จะต้องเดินเข้าห้องสอน และรู้สึกกลัวว่าจะเป็นตัวง้ออะไรสักตัวหนึ่งเมื่ออยู่ต่อหน้านิสิตนักศึกษา รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อเดินออกจากห้องเรียนในชั่วโมงต่อมา เพื่อจะเข้าใจความรู้สึกของตัวเองว่าตัวเองกำลังแย่งลงทุกที

ไม่ใช่เพราะว่าผู้เขียนสอนเพราะรู้คำตอบแจ่มจบ หรือรู้เนื้อหาทั้งหมดในกระบวนวิชาที่สอน ผู้เขียนรู้สึกว่าคุณช่วยกันให้มีความรู้สึกว่าจะต้องเรียนหนังสือไปพร้อมกับ นิสิตนักศึกษา และรู้สึกแปลกใจทุกครั้งที่มีคนจดคำบรรยายในสมุด

ถ้าอย่างนี้ทำไมข้าพเจ้าจึงเลือก การสอนหนังสือ ?

— ผู้เขียนชอบสอนหนังสือ เพราะชอบเห็นความก้าวหน้าของปฏิทินการสอน มิถุนายน กรกฎาคม และสิงหาคมเป็นช่วงที่เป็นวันหยุดภาคที่ผู้เขียนต้องผสมผสาน ระหว่างการทำวิจัย และเตรียมการสอนเพื่อให้พร้อมที่จะสอนในภาคต่อไป

— ผู้เขียนชอบสอนหนังสือเพราะมันเป็นงานอาชีพที่สร้างสรรค์ แม้เอกสารการสอนจะ

เป็นฉบับเดิม แต่ผู้เขียนก็เปลี่ยนแปลงการสอนได้ ที่สำคัญตัวนักศึกษาก็เปลี่ยนไปด้วย

— ผู้เขียนชอบสอนหนังสือ เพราะมีเสรีภาพที่จะทำอะไรผิด ๆ ได้ศึกษาบทเรียน ซึ่งช่วยกระตุ้นทั้งตัวเองและนักศึกษา ในฐานะที่เป็นครู ผู้เขียนเป็นนายตัวเอง ผู้เขียนอยากให้คุณนิสิตใหม่ศึกษาวิธีการเขียนหนังสือ ก็จะไม่บอกให้เขียนเป็นตำราของตนเอง ไม่มีใครจะมาสั่งว่าผู้เขียนทำไม่ได้ และแม้ว่านักศึกษาจะทำหนังสือเล่มนั้นออกอย่างแย่มากที่สุด ก็จะได้บทเรียนจากความผิดพลาดอันนั้นไม่ใช่หรือ

— ผู้เขียนชอบสอนหนังสือเพราะว่าผู้เขียนชอบถามคำถาม และนักศึกษาก็จะต้องต่อสู้มาเพื่อจะได้คำตอบ ในโลกนี้เต็มไปด้วยคำตอบที่ถูกสำหรับคำถามที่ยาก แต่ผู้เขียนก็ไม่คิดจะตั้งคำถามที่นักเรียนต้องตอบตามที่ผู้เขียนคาดหวัง

— ผู้เขียนชอบสอนเพราะผู้เขียนชอบเรียน ที่จริงผู้เขียนมีชีวิตแห่งความเป็นครูก็ตรงที่ยังเรียนอยู่ตลอดเวลา การค้นพบที่สำคัญของผู้เขียนในอาชีพนี้ก็คือ ผู้เขียนสอนได้ดีที่สุดไม่ใช่ในเรื่องที่ตัวเองรู้แล้ว แต่เป็นเรื่องที่ตัวเองอยากรู้

— ผู้เขียนเลือกอาชีพสอนหนังสือเพราะสนุกที่จะหาทางขึ้นไปบนหอคอยงาช้าง และ

พาตัวเองพร้อมทั้งนักศึกษาลงมาจาก หอคอยงา
ข้างมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง

– ผู้เขียนได้สอนวิชา “การสร้าง
เชื่อมั่นตัวเองในสังคมที่ใช้เทคโนโลยี” (นัก
ศึกษาทั้งหมด ๑๕ คน อ่านผลงานของอีเมอร์
สัน โทโร และซัคสเลย์ และยังได้เก็บข่าวจาก
หนังสือ นิตยสาร และยังคงต้องเขียนรายงาน
ประจำภาค) และเราก็กังตั้งสหกรณ์โดยยืมเงิน
จากธนาคาร ผ่อนส่งบ้านและลองฝึกความเชื่อ
มั่นโดยการเปลี่ยนแปลงบ้านหลังนี้ในตอนปลาย
ภาค เราขายบ้าน จ่ายเงินกู้ จ่ายภาษีและจ่าย
เงินปันผล

วิชาที่ไม่ใช่วิชาภาษาอังกฤษธรรมดา
แต่จะเป็นวิชาสำหรับนักศึกษา ๑๕ คนที่อนาคต
จะเป็นทนาย นักบัญชี และนักธุรกิจ แต่ก็พบ
ว่าตัวเองจะต้องอ่านวรรณคดีด้วย เช่น เรื่อง
ของวอลเดน ค้วยสายตาที่กระตือรือร้น พวก
นักศึกษารู้ว่าเขาจะไปพบอะไรในป่า สร้าง
กระท่อมได้ และเราก็ต้องการจะบอกให้ทุกคน
ได้รู้ว่าเขาทำมันได้ สัมผัสกับธรรมชาติในป่า
ได้ดื่มน้ำที่วอลเดนเคยดื่ม และออกมาจากป่า
และพร้อมที่จะดำเนินชีวิตในเมือง

– ผู้เขียนเลือกอาชีพนี้เพราะชอบการ
ทดลองใช้ชีวิตในป่า อ่านหนังสือที่ตัวเองชอบ
และมีความสุขที่จะอยู่บนหอคอยงาข้าง และ
ได้สัมผัสกับโลกแห่งความเป็นจริง การสอน

ให้รหัสชาติหลายรสแก่ชีวิตและท้าทายโอกาสการ
เรียนรู้ เมื่อเขียนถึงตรงนี้ผู้เขียนก็ยังขาดประ-
เด็นสำคัญ ที่สุดว่า ทำไมจึงเลือกอาชีพสอน
หนังสือ

วิกั้นนักศึกษานิเทศศาสตร์คนแรกของผู้
เขียนเป็นคนไฟแรงสูง เคยรู้สึกกลัววิชาวรรณ-
คดี แต่ก็พยายามต่อสู้โดยเลือกเรียนวรรณคดี
ในศตวรรษที่ ๑๔ เธอเขียนบทความออกมา
และส่งไปยังนิตยสารทางวิชาการ โดยมาปรึกษ
ากับผู้เขียนเป็นครั้งคราว ผู้เขียนอยู่เคียงข้างเธอ
อ่านบทความที่เธอทำประกอบวิทยานิพนธ์และ
พบว่าบทความของเธอได้รับการตีพิมพ์และ
วิทยานิพนธ์ของเธอก็ครบสมบูรณ์ เธอได้งาน
ทำและได้ทุนทำงานเพื่อพัฒนาวิทยานิพนธ์ของ
เธอในขั้นต่อไปในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (เธอ
ต้องได้พลังกระตุ้นจากผู้เขียนเป็นแน่)

จอร์จ นักศึกษาอีกคนหนึ่งเป็นนักศึกษา
หัวดีที่สวดคนเดียวที่ผู้เขียนเคยสอนมา เขาเริ่ม
ศึกษาวิชาวิศวกรรม และเปลี่ยนเป็นนักศึกษา
ภาษาอังกฤษ เพราะเขาตกลงใจว่าเขาชอบ
มนุษย์มากกว่าสิ่งของ เขาทำปริญญาโทและ
ปัจจุบันเป็นครูสอนนักเรียนชั้นมัธยม

จินอีกคนหนึ่ง เธอหนีเรียนจากวิทยาลัย
แต่เพื่อน ๆ ชักจูงให้เธอกลับมา เพราะต้อง
การให้เธอกลับมาดูแลบ้านที่เธอ
ช่วยกันสร้าง ผู้เขียนคอยเธอกลับมาและเมื่อ

พบกับเธอ เธอสารภาพกับผู้เขียนว่า เธอชอบชีวิตในเมืองและจะเป็นทนายความในอนาคตให้ได้

ยังมีแจ๊คคนทำความสะอาด เธอผู้รู้เรื่องการเข้าฌานมากกว่าเราทั้งหมดซึ่งเรียนรู้โดยการวิเคราะห์ เธอตกลงใจที่จะเรียนมัธยมปลายและเข้าเรียนวิทยาลัยในอนาคต

เหตุผลเหล่านี้เป็นเหตุผลที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องมีอาชีพสอนหนังสือ คนเหล่านี้ดิบโตเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดต่อหน้าต่อตาผู้เขียน ผู้เป็นครูเป็นผู้สร้างสรรค์คน เมื่อคืนเหนียวที่เราบ่นให้รู้จักการหายใจก็ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นไปกว่าเมื่อชีวิตเริ่มต้น

ในด้านการสร้างฐานะถ้าประกอบอาชีพอื่น ๆ อาจทำให้ได้เงินและอำนาจ แต่ผู้เขียนก็มีเงิน ผู้เขียนได้จ่ายในสิ่งที่ผู้เขียนชอบมากที่สุด ได้อ่านหนังสือ ได้พูดคุยกับคน เป็นพลัง

ใหม่ ทำให้ต้องถามคำถามกับตัวเองว่า จะรวยไปทำไมกัน ?

และผู้เขียนก็มีอำนาจ ผู้เขียนมีพลังที่ผลักดันนักศึกษาให้กระตือรือร้น จุดไฟชีวิตและถามคำถามที่ยากแก่การตอบ สรรเสริญคำตอบที่ได้จากความพยายามอย่างหนัก ค้นพบความจริงที่เคยซ่อนเร้น แนะนำหนังสือ ซีทางเดินให้ แล้วอำนาจจะอยู่ที่ไหนล่ะ ? และการสอนหนังสือก็ยังทำให้สิ่งอื่น ๆ นอกเหนือจากเงินและอำนาจ นั่นคือ-ให้ความรัก ไม่เฉพาะความรักที่ได้จากการเรียนรู้และจากหนังสือและความคิด แต่ยังเป็นความรักที่ครูให้แก่นักเรียนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต และเริ่มต้นที่จะมีชีวิตใหม่ซึ่งที่จริงคำว่า “ความรัก” อาจเป็นคำที่ผิดถ้าใช้คำว่า “เวทย์มนตร์” ดูจะเหมาะสมกว่า ผู้เขียนสอนหนังสือเพราะอยู่ใกล้คนที่กำลังจะเริ่มหายใจ ผู้สอนเองก็รู้สึกว่าจะหายไปพร้อมกับผู้คนเหล่านี้